

The Holy See

APOSTOLIC VISIT
OF HIS HOLINESS BENEDICT XVI
TO THE CZECH REPUBLIC
(SEPTEMBER 26-28, 2009)

ECUMENICAL MEETING

ADDRESS BY THE HOLY FATHER

Promluva na ekumenickém setkání

Praha, Arcibiskupský palác, 27. září 2009

(Video)

*Váení páni kardinálové,
Vaše Excellence,
bratři a sestry v Kristu,*

jsem vděčný všemohoucímu Bohu, e mi dal příležitost setkat se s vámi, kteří zde zastupujete různé křesťanské komunity této země. Děkuji doktoru Pavlu Černému, předsedovi Ekumenické rady církví v České republice, za milá slova, kterými mě vaším jménem přivítal.

Moji milí přátelé, Evropa stále prodělává mnoho změn. Těko uvěřit, e uplynula jen dvě desetiletí od doby, kdy pád bývalých reimů zahájil sice nelehký, ale tvořivý přechod k politickým strukturám umoňujícím větší účast všech. Během tohoto období se křesťané spojili s ostatními lidmi dobré

vůle k obnově spravedlivého politického řádu. Také dnes pokračují v hledání nových cest k vzájemnému pochopení, pokojné spolupráci a rozvoji společného dobra.

Nicméně, objevují se nové formy pokusů omezit vliv křesťanství na veřejný život – občas pod záminkou, že křesťanské učení je škodlivé pro blahobyt společnosti. Tento jev nás vybízí ke krátkému zamyšlení. Jak jsem naznačil ve své encyklice o křesťanské naději, umělé oddělování evangelia od intelektuálního a veřejného života by mělo být pobídkou ke vzájemné “sebekritice novověku” a “sebekritice novověkého křesťanství,” zvláště co se týče naděje, kterou každý z nich nabízí lidstvu (srv. *Spe salvi*, 22). Můžeme se ptát sami sebe: co může evangelium říci České republice, a samozřejmě také celé Evropě, v dnešní době, je se vyznačuje tolika pohledy na svět?

Křesťanství má mnoho co nabídnout v praktické i etické oblasti, proto evangelium nikdy nepřestává inspirovat mě a eny, aby se zapojili do sluby bratřím a sestrám. Málokdo by o tom pochyboval. Avšak ti, kdo mají pohled upřený na Jeíše z Nazareta a hledí na Něj očima víry, vědí, že Bůh nabízí hlubší skutečnost, která je přesto neoddělitelná od “ekonomie” lásky činné v tomto světě (srv. *Caritas in veritate*, 2): nabízí *spásu*.

Ten pojem má sice mnoho vedlejších významů, vyjadřuje však něco základního a univerzálního o lidské touze po štěstí a dokonalosti. Naznačuje vroucí tubu po smíření a společenství, je samovolně vyvěrá z hloubky lidského ducha. Je to ústřední pravda evangelia a cíl, k němu míří veškerá evangelizační a pastorační péče. Je to kritérium, k němu křesťané neustále soustřeďují svůj zájem, kdy se snaží uzdravit rány minulých rozdílů. Za tímto účelem – jak zmínil Dr. Černý – Svätý stolec s potěšením v roce 1999 hostil mezinárodní sympozium o Janu Husovi, aby usnadnil debatu o složitých a neklidných náboženských dějinách v této zemi a obecněji v Evropě (srv. Pape Jan Pavel II, *Promluva k mezinárodnímu sympoziu o Janu Husovi*, 1999). Modlím se, aby podobné ekumenické iniciativy přinesly plody nejen ve snaze o jednotu křesťanů, ale i k prospěchu celé evropské společnosti.

Čerpáme důvěru z vědomí, že poselství církve o spáse v Jeiši Kristu je vdy starobylé a vdy nové, prosycené moudrostí minulosti a překypující nadějí pro budoucnost. Kdy Evropa naslouchá dějinám křesťanství, naslouchá svým vlastním dějinám. Její představy spravedlnosti, svobody a sociální zodpovědnosti, stejně jako její kulturní a právní instituce ustanovené, aby uchovávaly tyto pojmy a předávaly je budoucím generacím, jsou formovány křesťanským dědictvím. Vskutku, její paměť minulosti iví její úsilí o budoucnost.

To je důvod, proč křesťané čerpají z příkladů takových postav jako jsou svätý Vojtěch a svätá Aneka Česká. Jejich odhodlání šířit evangelium bylo podloženo přesvědčením, že křesťané by se neměli krčit ze strachu před světem, ale spíše se odvážně podělit o poklady pravdy, které jim byly svěřeny. Podobně i dnes musí mít křesťané odvahu otevřít se přítomné realitě, ocenit vše, co je ve společnosti dobré, a povzbuzovat mě i eny k zásadnímu obrácení, které vyplývá ze setkání s Kristem a ústí do nového života v milosti.

Z tohoto pohledu jasněji chápeme, proč křesťané musejí se všemi připomínat Evropě její kořeny. Není to proto, e by ony kořeny ji dávno uschly. Naopak! Je to proto, e stále – sice jemně, ale úspěšně – dodávají kontinentu duchovní a morální výivu, je mu umožňuje vést smysluplný dialog s lidmi jiných kultur a náboenství. Právě proto, e evangelium není ideologií, nesnaí se uzavřít vyvíjející se společensko-politické skutečnosti do strnulých schématů. Spíše přesahuje proměnlivosti tohoto světa a vrhá nové světlo na důstojnost lidské osoby v kadé době. Milí přátelé, prosme Pána, aby nám vložil do duše odvahu podílet se o nadčasové pravdy vedoucí ke spáse, které formovaly a budou dál formovat společenský a kulturní pokrok tohoto kontinentu.

Spása získaná Jeíšovým utrpením, smrtí, vzkříšením a nanebevstoupením nás, kdo v něho věříme, nejen proměňuje, ale nutí nás sdílet tuto Dobrou zprávu s ostatními. Ké dary Ducha svatého, dary poznání, moudrosti a rozumu (srv. Iz 11,1-2; Ex 35,31) osvítlí naši schopnost porozumět pravdě, které nás Jeíš učí, tak abychom neúnavně usilovali o jednotu, po ní touí pro všechny své děti znovuzrozené ve křtu a pro celý lidský rod.

S těmito myšlenkami a s bratrskou láskou k vám a k členům jednotlivých vašich komunit, vám vyjadřuji své hluboké díky a svěřuji vás všemohoucímu Bohu, který je naší pevnou tvrzí, naším nedobytným hradem a naším vysvoboditelem (144,2). Amen.

© Copyright 2009 - Libreria Editrice Vaticana